

Brev fra Opus Deis prelat om familien

Ved begynnelsen av 2006 skrev biskop Javier Echevarría et brev til Opus Deis medlemmer og medarbeidere. Vi bringer her de avsnitt som understreker behovet for å styrke familieinstitusjonen.

20.01.2006

I denne juletiden går våre tanker særlig til Den hellige familie. Det er derfor bare naturlig at ved å betrakte ”treenigheten på jorden” oppstår det i våre hjerter, sammen med

takknemlighet og tilbedelse, også en bønn om at familieinstitusjonens sanne natur og verdighet må respekteres og forsvares, og at kristne familier spesielt må bli en gjenspeiling av hjemmet i Nasaret. Som vi leste i bønnen som liturgien legger i vår munn 30. desember, festen for Den hellige familie, Jesus, Maria og Josef: *Fader, hjelp oss å leve slik som Den hellige familie, forent i respekt og kjærlighet. Før oss til gleden og freden i ditt evige hjem* (Missale, Festen for Den hellige familie, kollektbønn).

I sin siste offentlige uttalelse om dette emnet, nær enden av livet, minnet Den hellige far Johannes Paul II om at ” *ved å betrakte mysteriet om Gud som blir menneske og blir ønsket velkommen i en menneskefamilie, kan vi fullt ut forstå familiens verdi og skjønnhet .*” Og paven fortsatte: ” *Ikke bare er familien i hjertet av det kristne liv; den er også grunnlaget for det*

sosiale livet og samfunnslivet, og utgjør dermed en sentral del i den kristne sosiallæren ” (Johannes Paul: Tale til deltakerne på Familieforeningenes Forums kongress, 18. desember 2004).

Benedikt XVI understreker også betydningen av å forstå i dybden meningen med ekteskap og familie i den guddommelige plan, for å kunne stå opp mot dem som insisterer på å redusere dem til bare menneskeskapte konstruksjoner, og derfor mottakelige for tilfeldige reformer i tidens løp. ” *Ekteskap og familie* ” påpeker paven, ” *er faktisk ikke en tilfeldig sosiologisk konstruksjon, et produkt av spesielle historiske og økonomiske situasjoner. Tvert imot er spørsmålet om det rette forhold mellom mann og kvinne grunnlagt i menneskets innerste vesen, og det er bare ved å starte fra dette at svaret kan finnes. Med andre ord, det kan ikke atskilles fra det*

gamle men alltid nye menneskelige spørsmål: Hvem er jeg? Hva er et menneske? Og dette spørsmålet kan i sin tur ikke atskilles fra spørsmålet om Gud: Finnes Gud? Hvem er Gud? Hvordan ser hans sanne ansikt ut? ” (Benedikt XVI, Tale til deltakerne på Roma bispedømmes kirkemøte, 6. juni 2005)

Ved å stille disse spørsmålene minner paven om noen grunnleggende prinsipper i Den hellige skrift, blant annet at ”*mennesket er skapt i Guds bilde, og Gud selv er kjærlighet. Det er derfor kallet til kjærlighet som gjør mennesket til et ekte bilde av Gud; mann og kvinne vil likne Gud i den grad de blir mennesker med evne til å elske. ”* (Ibid.) Og kjærlighet, som dere meget godt vet, er det som mest står i motsetning til selvopptatthet.

Den hellige Josemaría understreket at ”*vår tro overser ikke noe på denne*

jord som er vakkert, edelt og ekte menneskelig. Den lærer oss ganske enkelt at regelen i vårt liv ikke burde være en selvopptatt jakt etter nytelse, for det er bare forsakelser og selvoppofrelser som fører til sann kjærlighet. Gud elsker oss virkelig; og nå innbyr han oss til å elske ham og andre med samme sannferdighet og ekthet som han elsker oss med. ”

(Josemaría Escrivá: Christ Is Passing By, nr. 24) Bare med denne overbevisningen, som dag etter dag leves i vår personlige oppførsel, i vårt eget hjem, på vår arbeidsplass osv, kan vi effektivt motstå, med nådens hjelp, feilaktige ideer og hjelpe dem som tror på slike til å vende tilbake til Gud.

En av de umiddelbare konsekvensene av menneskets opprinnelige kall til kjærlighet er basert på det faktum at ingen tilhører bare seg selv. Vi er alle nært knyttet sammen ved å ha samme

opprinnelse og mål, som er grunnlagt i Gud. Vi er alle kalt til å ta vårt personlige ansvar for samfunnets beste, enhver i henhold til sin plass i livet. Når det gjelder familie og ekteskap, er det klart at båndene som regulerer disse institusjonene – både Kirkens og dem man finner i ethvert samfunn som på riktig måte søker det felles gode – ikke bare er en form som pålegges utenfra. Snarere er de ”*et iboende krav ved den ekteskapelige kjærlighetens pakt og ved dybden i menneskets kjerne. I dag er de forskjellige formene for uthulning av ekteskapet, slik som frie forhold, ”prøveekteskap” og til og med falske ekteskap mellom mennesker av samme kjønn, i stedet et uttrykk for en anarkistisk frihet som seiler under falsk flagg som ekte menneskelig frigjøring. Denne falske friheten er basert på en trivialisering av kroppen, som uunngåelig medfører en trivialisering av personen.*

Forutsetningen er at mennesket kan

gjøre hva det vil med seg selv, slik blir kroppen en annenrangs ting som kan manipuleres, fra menneskets synsvinkel, etter eget forgodtbefinnende. Løsaktighet, som skjules under navn av å bli kjent med kroppen og dens verdi, blir faktisk en dualisme som gjør kroppen til noe foraktelig, og så å si setter den utenfor personens egentlige vesen og verdighet. ” (Benedikt XVI, Tale til deltakere på Roma bispedømmes kirkemøte, 6. juni 2005)

Som ansvarlige borgere og kristne må vi gjøre alt vi kan for å forsvare og fremme de verdier som aldri kan fornektes på dette området som er så grunnleggende for Kirkens liv, og ikke å forglemme, for det sivile samfunn. Dette er en av de mest presserende oppgavene i den nye evangeliseringen. Forpliktelsen til å spre riktig lære om ekteskap og familie er alles ansvar. Høytidsdagene i denne tiden setter

dette billedlig frem foran våre øyne og nøder oss til ikke å sovne, og til å vekke mange andre fra den negative slumring som de noen ganger synker ned i.

Jeg vil ikke avslutte uten å nevne spesielt de store familiene, som vår Far hadde så stor respekt for. Hans lange erfaring fikk ham til å si til oss: ” *Jeg har sett mange par, som, når vår Herre ikke gir dem mer enn ett barn, likevel er så gavmilde at de gir dette barnet til Gud. Men det er ikke mange som gjør dette. I store familier er det lettere å forstå det store i et guddommelig kall, og blant barna finner de noen som passer for enhver stand. Men jeg har også sett, ja ikke bare en gang i blant, og jeg har takket Gud for det, at andre som vår Herre ikke har gitt barn, selv om de er eksemplariske ektefolk, likevel vet hvordan de skal godta Guds vilje med glede og vie mer tid til å utøve barmhjertighet for sin neste.*” (Den

hellige Josemaría, notater fra hans forkynnelse, AGP, P03, oktober 1963, s. 20-21)

Likesom vår Far, går all min kjærlighet, som deres, til ektepar som Gud ikke gir barn. Jeg har ofte sett vår Grunnleggers ord gå i oppfyllelse til siste bokstav: at disse familiene ” ikke bare helliggjør sitt eget hjem, men også har mer tid å vie til andres barn, og det er mange som gjør dette med en selvoppofrelse som er dypt rørende

(den hellige Josemaría, notater tatt under et møte 10. april 1969), de utviser et svært fruktbart farskap og moderskap. Jeg blir trøstet ved tanken på at mange medlemmer har kommet til Verket som et resultat av de gavmilde handlingene til disse ”fedre og mødre”.

Pave Benedikt XVI sa nylig at ” i de nåværende sosiale omstendigheter utgjør store familier et vitnesbyrd

om troen, om mot og om optimisme, for uten barn er det ingen fremtid.” Og han la til: ” *måtte nye og tilstrekkelige sosiale initiativer fremmes som beskytter og støtter store familier, som er en skatt og et håp for hele landet* ” (Benedikt XVI, sagt ved avslutningen av hans audiens 2. november 2005). Måtte disse ordene fra Den hellige far sterkt oppmuntre oss til å fortsette å gjøre anstrengelsen for å sikre at familier overalt får hjelp til å fullføre sin oppgave, både åndelig og menneskelig, noe som er uunnværlig for samfunnets fremtid.

La oss vende tilbake til å betrakte julemysteriet, som på en måte gjentas hver dag fordi Jesus kommer til oss daglig på våre altre og blir født og gjenfødt daglig i våre sjeler ved nåden. La oss ikke slutte å gå ofte til ” *tabernaklets varige julekrybbe* ” (den hellige Josemaría, januar 1939, sitert i The Way, historisk-kritisk utgave

ved Pedro Rodriguez, Rialp, Madrid 2004, tredje utgave, s. 1051) for å be Ham om lys og lære fra Ham.

Som jeg påpekte tidligere, er vi alle engasjert i denne oppgaven, først og fremst ved våre gavmilde bønner, og når det er passende, ved våre kloke råd. Vår Herre, som i Kana i Galilea brukte tjenernes lydighet til å gjøre vann til vin, ønsker også nå å gjøre bruk av katolikker, av oss selv, for å fornye sine undre, slik at mange vil komme til tro på Ham (se. Jo 2, 6-11).

+ Javier

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
brev-fra-opus-deis-prelat-om-familien/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/brev-fra-opus-deis-prelat-om-familien/)
(08.08.2025)